

[Gert Petersen.]

gøre, om det er midtvejsforhandlinger, men jeg forstår, at de partier, der har været inde i selve fyrtårnet og fulgt med i, hvad der foregik derfra, hvor man virkelig kan holde udkig, be-
tragter dette som midtvejsforhandlinger, noget ganske specielt og ejendommeligt.

Jeg mindes ikke i den tid, jeg har været i folketinget, og heller ikke fra de sider, jeg har læst i det store værk om rigsdagens og folketingets historie, nogen tidligere situation af den karakter, vi har nu, hvor andenbehandlingen skal opfattes som midtvejsforhandlinger midt under et vældigt politisk ræs, som i øvrigt foregår andre steder i dette hus. Det kunne der godt holdes lange taler om, og der kunne også holdes adskillige moraliserende taler herom. Det var der i og for sig grund til, og måske skal vi vende tilbage til det ved tredje behandling.

Lad mig nu foreløbig slå fast, at denne såkaldte midtvejsforhandling foregår i en situation, der tegner mere og mere dystre og alvorlig. I sammenligning med det øjeblik, da man startede hele løbet i juli måned, da regeringen fremlagde sin beskæftigelses- og finanspolitiske plan, er udsigterne for beskæftigelsen og betalingsbalancen blevet endnu ringere og endnu mere dystre, end de var dengang. Det sidste eksempel herpå er den devaluering, der blev foretaget for et par dage siden; den er ligesom kommet oven i det hele.

Om devalueringen vil jeg godt sige, at den er en naturlig følge af, at Danmark er med i det såkaldte slangesamarbejde. Slangesamarbejdet har bragt os i nært samkvem med D-marken, og det vil sige, at den danske kronens vekselkurs i den store verden bliver vurderet og fastsat ikke efter, hvad den danske krone er værd, men efter, hvad D-marken er værd. Da D-marken er umådelig meget værd og har været stigende i kurs, ja, så har den danske krone også været stigende i kurs med det resultat, at de varer, vi skal sælge i udlandet, er blevet dyrere og dyrere, uden at det havde noget med lønningerne at gøre for den sags skyld, også uden at det havde noget med avancen at gøre, men simpelt hen på grund af den valutariske udvikling. Det er en kendsgerning, som alle må erkende eksisterer, at det er en følge af dette slangesamarbejde.

Jeg skal ikke nægte, at når Sverige forlader slangen og nedskriver sin valuta med 10-12 pct., så er det meget vanskeligt for Danmark

ikke at gøre et eller andet i samme retning. Vore priser i Sverige - og $\frac{1}{3}$ af vores eksport sælges til Sverige - ville umiddelbart stige med 10-12 pct., det vil sige, at afsætningen ville blive endnu vanskeligere, end den er i forvejen.

Derfor vil jeg ikke deltage i overfaldene på regeringen, fordi den har devalueret med et relativt beskedent beløb på 5 pct., som i realiteten kun bliver til 2-3 pct., og jeg kan slet ikke acceptere hr. Glistrups dagsordensforslag. Jeg gad vidst, hvad hr. Glistrup ville have gjort i den situation, som eksisterer.

Jeg vil godt sige et par ting foruden. Det er for det første, at den situation, vi er i, hvor vi i virkeligheden har opskrevet kronen over en lang periode og ved devaluering taget nogle små hop nedad nu og da, skyldes det såkaldte slangesamarbejde, den skyldes fællesmarkedet, og den kunne vi have undgået, hvis vi havde stillet os anderledes over for fællesmarkedet.

For det andet er det, når man nu har foretaget devalueringen, helt klart, der foreligger en ny situation, og så er det nødvendigt med nogle følgerlove. Det drejer sig først om en skærpelse af prislovgivningen, sådan at de prisstigninger, som kommer fra udlandet, ikke bliver højere end absolut nødvendigt i henhold til devalueringen, og sådan at de ikke smitter af på de priser, der dannes på basis af den danske produktion, altså en skærpelse af prislovgivningen. Jeg vil sige som et andet punkt, at indgreb mod kapitalgevinsterne, mod værdistigningerne på jord og fast ejendom, som var nødvendige i forvejen, og som mig bekendt var aftalt i det gamle augustforlig, men derefter smidt væk, er blevet endnu nødvendiggere efter devalueringen, for at man kan undgå en yderligere forskydning i formuedannelsen.

Endelig som et tredje hovedpunkt må man sige, at den beslutning, man tog i det sidste augustforlig, og som netop nu realiseres, hvorefter man snyder lønmodtagerne for deres kompensation for prisstigningerne - og prisstigningerne bliver værre som følge af devalueringen - må omgøres. Det vil sige, at den dyrtidsportion, som man ellers ville indefrys, og som ifølge loven skal indefrys, selv om den modsvarer faktisk skete prisstigninger, må komme til udbetaling, man må ophæve loven om indefrysning af dyrtidsportionerne. Så meget om devalueringsproblemet.

De andre problemer, som vi her drøfter, vil jeg inddele i tre punkter, nemlig beskæftigelsen, finansieringen og spørgsmålet om valutaen.